

Arrest

nr. 80 217 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart afkomstig van Buthan te zijn, *alias* X, van Nepalese nationaliteit, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart afkomstig van Buthan te zijn, komt op 7 maart 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 maart 2000.

Op 27 april 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 juli 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State van 9 juli 2003 met nr. 121.451 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 27 december 2002 wordt in België het kind van verzoeker en zijn Bhutanese echtgenote geboren.

Op 21 oktober 2003 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 juli 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 augustus 2005 dienen verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 12 december 2005 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 6 maart 2006 dienen verzoeker en zijn echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 6 december 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 4 januari 2008 wordt aan verzoeker en zijn echtgenote bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Het beroep dat verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissingen instellen, wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2008 met nr. 9426.

Op 8 mei 2008 dienen verzoeker en zijn echtgenote een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf, dit maal op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 4 februari 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 26 februari 2009 wordt aan verzoeker en zijn echtgenote bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beroepen die verzoeker en zijn echtgenote tegen deze beslissingen instellen, worden verworpen bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2009 met nrs. 27 845 en 27 846. De cassatieberoepen die verzoeker en zijn echtgenote instellen tegen deze arresten, worden niet toelaatbaar verklaard bij beschikkingen van de Raad van State van 10 juli 2009 met nrs. 4665 en 4667.

Op 7 april 2009 dienen verzoeker en zijn echtgenote een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 31 augustus 2009 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 10 september 2009 wordt aan verzoeker en zijn echtgenote bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 2 oktober 2009 (brief gedateerd op 25 september 2009) dienen verzoeker en zijn echtgenote elk afzonderlijk een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2009 dienen verzoeker en zijn echtgenote samen een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 14 januari 2010 dient verzoeker een achtste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2010 worden de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 2 oktober 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 15 juni 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 oktober 2009 onontvankelijk verklaard. Het beroep dat verzoekers echtgenote indient tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 oktober 2010 met nr. 49 834.

Op 23 juli 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 januari 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 3 augustus 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2010 onontvankelijk verklaard. Op 1 september 2010 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierin deelt hij mee dat hij eigenlijk S.A.B. heet en van Nepalese nationaliteit is. Op 30 augustus 2010 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 27 december 2010 dient verzoekers echtgenote een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij verklaart hierbij de Bhutanese nationaliteit te hebben.

Op 27 december 2010 dient verzoeker een negende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij bevestigt dat hij S.A.B heet en van Nepalese nationaliteit is.

Op 10 januari 2011 dient verzoeker een tiende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij bevestigt dat hij S.A.B heet en van Nepalese nationaliteit is.

Op 8 april 2011 wordt ten opzichte van verzoekers echtgenote een beslissing genomen waarbij haar aanvraag van 27 december 2010 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt haar ter kennis gebracht op 17 mei 2011 en er wordt haar bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 8 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 27 december 2010 en 10 januari 2011 onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing wordt op 5 mei 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en er wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2010 en 10.01.2011 werd ingediend door :

S., P. (R.R.: 070040253728)

Volgens paspoort: S., A. B.

geboren te C. op (...)

geboren te O. op (...)

adres: (...)

nationaliteit: Bhutan

Nepal

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands zou leren en spreken, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien wordt van deze elementen geen enkel stavingsstuk voorgelegd.

Betrokkene verwijst naar zijn echtgenote en hun kind die ook in België verblijven (Mevr. S., A. P., bij DVZ gekend als: S. G. en kind S. C.– zelfde Ovnr). Betrokkenen kregen op datum van 08.04.2011 een negatieve beslissing in hun regularisatieaanvraag. Betrokkenen kunnen aldus samen terugkeren naar Nepal.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 23.07.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 2 jaar en vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Overigens diende betrokkene een asielaanvraag in onder een valse naam en heeft pas meer dan tien jaar later zijn werkelijke identiteit meegedeeld aan Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag artikel 9bis te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (namelijk diabetes); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 19.07.2002

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.04.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...).”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 19.07.2002

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 27.04.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land;

(...).”

Op 30 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Hij wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar G. Debersaques, “Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges” in M. Van Damme (ed.), *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, nrs. 12-14).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoeker werden reeds op 4 januari 2008, 26 februari 2009, 10 september 2009 en 1 september 2010 bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft tegen enkele van deze bevelen een beroep ingesteld dat inmiddels werd verworpen door de Raad (zie de feiten uiteenzetting onder punt 1. van dit arrest) en tegen andere bevelen geen beroep ingesteld, zodat deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans tweede bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing tijdelijk is opgeschort nu verzoeker over een tijdelijk verblijfsdocument beschikt gezien de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel
Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker dd. 29.12.2010 en 10.01.2011 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.*

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz onontvankelijk werd verklaard is de volgende:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de minister de discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen over een dossier. Dat hij gelijke zaken ook gelijk moet behandelen en het gelijkheidsbeginsel niet mag geschonden worden.

Verzoeker vroeg in 2000 asiel aan.

Hij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt dat hij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

Op 27.12.2010 en 10.01.2011 deed verzoeker een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9.bis

Teneinde zijn situatie recht te zetten gaf hij bij deze aanvraag zijn correcte identiteitsgegevens op.

Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de burgeroorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Hij heeft toen geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om te verklaren dat hij vanuit Bhutan afkomstig was zodat hij niet teruggestuurd zou worden.

Dat hij bovendien ernstig ziek is en dat in dit kader een verzoek tot regularisatie op grond van artikel negen ter werd ingediend.

Dit is een reden te meer om de aanvraag ontvankelijk te verklaren aangezien hij onmogelijk terug kan keren gelet op zijn precaire situatie. Hij behoort tot een kwetsbare groep als zieke persoon wat het hem onmogelijk maakt om terug te keren om de aanvraag in Nepal te doen.

Dat dvz bovendien een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met het gelijkheidsbeginsel.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 4 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoeker, stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een valse identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Dat dit niet correct is en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden. Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Dat hij niet getracht heeft om de Belgische overheid te misleiden in de huidige aanvraag, dat hij juist getracht heeft om zijn fouten recht te zetten.

Immers hij heeft zelf het initiatief genomen om zijn correcte identiteitsgegevens aan DVZ te melden!

Dat verzoeker dan ook niet kan afleiden uit de bestreden beslissing of dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing met al deze elementen wel rekening gehouden heeft daar zij uitdrukkelijk stelt dat verzoeker zijn aanvraag gebaseerd is op basis van ‘duurzame lokale verankering en zijn lange asielpcedure’ zonder meer.

Dat verzoeker dan ook de indruk heeft dat men zijn dossier niet grondig bestudeerd heeft en de beslissing niet zorgvuldig genomen werd.

Voorts stelt DVZ dat verzoeker een onderscheid moet maken tussen de procedure in toepassing van artikel 9 bis en artikel 9 ter.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij wel degelijk het onderscheid weet en reeds een aanvraag in toepassing van artikel 9 ter heeft ingediend. Deze aanvraag is nog steeds in behandeling.

Hij heeft dit element toegevoegd omdat hij onder de groep van kwetsbare situatie bevindt:
Hij valt dus onder de categorie 2B Prangende humanitaire omstandigheden van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

De instructie verduidelijkt prangende humanitaire situatie:

2.1. tot 2.6: verzoeker behoort tot de kwetsbare groep van personen

‘Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als prangende humanitaire situatie worden beschouwd. De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens een prangende humanitaire situatie’. Dit is geen exhaustieve lijst.

Een bijzondere aandacht gaat bij dit punt naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep”

2.1 — 2.6 van de instructie waarbij eveneens het volgende wordt verduidelijkt:

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die opgesomd worden in 2.1 -2.6, te beschouwen als prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

De persoonlijke situatie van verzoeker zorgt ervoor dat hij onder de groep van kwetsbare personen behoort.

Dat hij dan ook geregulariseerd dient te worden aangezien hij voldoet aan de voorwaarden van de instructies van 19.07.2009.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07. 1991: formele motiveringsverplichting.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voorname artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Dat de beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering afdoende te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft

ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij merkt op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij merkt op dat, in zoverre verzoeker verwijst naar de instructies van 19 juli 2009, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat de gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' maar dat deze louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. *In casu* werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoekers verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 is derhalve niet dienstig. Voor de beoordeling of er al dan niet sprake is van buitengewone omstandigheden beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid die *in casu* werd toegepast.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker niet aantoont met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde alle elementen onderzocht die verzoeker heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn aanvraag maar heeft hij geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom verzoeker zijn aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt volgens de verwerende partij duidelijk naar voor om welke reden de aanvraag onontvankelijk werd bevonden. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State over de draagwijdte van het begrip 'buitengewone omstandigheden'. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet heeft aangetoond dat hij de aanvraag in België moest indienen. Verzoeker kan daarbij niet dienstig verwijzen naar de situatie van andere Nepalezen die valse verklaringen zouden hebben afgelegd en aan wie wel een machtiging tot verblijf zou zijn toegestaan. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze betrokkenen zich in identiek dezelfde omstandigheden zouden bevinden als verzoeker. De enkele verwijzing naar beslissingen die in andere dossiers werden genomen, maakt niet het vereiste bewijs uit dat het om identieke situaties zou gaan. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen volgens de verwerende partij.

De beoordeling inzake verzoekers medische problemen is niet onredelijk omdat de wetgever inderdaad twee afzonderlijke procedures heeft ingevoerd. Het is niet onredelijk om te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet omwille van motieven die het voorwerp uitmaken van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft inmiddels een aanvraag ingediend op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, die onvankelijk werd verklaard, zodat niet valt in te zien welk belang hij heeft bij zijn kritiek dienaangaande.

Waar verzoeker middelen aanvoert tegen het bevel, laat de verwerende partij gelden dat het een herhaald bevel is. De reeds in het verleden aan verzoeker gegeven bevelen zijn alle definitief, zodat hij thans niet op ontvankelijke wijze nog het huidige bevel om het grondgebied te verlaten, kan betwisten. Ten overvloede wordt opgemerkt dat het bevel meer dan afdoende is gemotiveerd door de verwijzing naar het illegaal verblijf van verzoeker, dat overigens niet door hem wordt betwist.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hem indertijd werd aangeraden om zijn asielaanvraag onder een valse identiteit te doen, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris het gelijkheidsbeginsel geschonden heeft omdat andere Nepalezen die ook eerst de Bhutanese nationaliteit hadden opgegeven en dus ook dezelfde fraude hebben gepleegd als verzoeker, wel werden geregulariseerd. Hij meent dat daarom het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoeker voert tevens aan dat hij ziek is en een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet heeft ingediend, waardoor hij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal om daar de aanvraag te doen.

Verzoeker stelt dat hij uit de bestreden beslissing niet kan afleiden of de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel met al deze elementen rekening heeft gehouden. Hij heeft de indruk dat zijn dossier niet grondig werd bestudeerd en niet zorgvuldig werd onderzocht. Inzake zijn aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet verduidelijkt verzoeker dat hij dit in zijn aanvraag op grond van artikel 9*bis* heeft aangehaald om aan te tonen dat hij zich in een kwetsbare situatie bevindt: hij valt onder het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, prangende humanitaire omstandigheden. Verzoeker meent dat hij geregulariseerd moest worden omdat hij voldoet aan de criteria van de instructie.

3.3.2.1. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Verzoeker heeft indertijd een asielaanvraag ingediend waarbij hij gebruik maakte van de Bhutanese nationaliteit. Hij heeft onder deze nationaliteit verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend, en in zijn huidige aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, ingediend op 27 december 2010 en 10 januari 2011, heeft hij meegedeeld dat zijn echte nationaliteit de Nepalese is. Verzoeker legt uit dat hij bij zijn verzoekschrift beslissingen voegt inzake vreemdelingen die net zoals hij stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een valse identiteit opgaven.

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker geen zulke beslissingen bij zijn verzoekschrift voegt. Hij vermeldt "stuk 4 in de inventaris" maar de inventaris van bijlagen bij het verzoekschrift eindigt bij stuk 3 en bevat geen stuk 4. Ook worden er slechts drie genummerde stukken bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat andere personen die in het verleden een asielaanvraag en verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf hebben ingediend onder de Bhutanese nationaliteit en vervolgens in het jaar 2010 en 2011 een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet hebben ingediend onder de Nepalese nationaliteit, geregulariseerd zouden zijn.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat er werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding zodat niet kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij ernstig ziek is en daarom niet kan terugkeren naar Nepal om van daaruit de aanvraag te doen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker dit element reeds heeft aangevoerd in zijn aanvragen van 27 december 2010 en 10 januari 2011. In de bestreden beslissing wordt daarover overwogen:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (namelijk diabetes); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Het is niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foutieve feitenvinding om inzake verzoekers aangevoerde medische redenen op te merken dat er een afzonderlijke procedure openstaat, waarvan verzoeker overigens gebruik heeft gemaakt en in het kader waarvan hij momenteel gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf in België. De loutere herhaling van dit element dat reeds werd aangehaald in de aanvraag, toont niet aan dat het motief in dit verband kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

3.3.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat hij voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en onterecht niet geregulariseerd werd, wordt het volgende opgemerkt.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris/minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voerde in zijn aanvragen van 27 december 2010 en 10 januari 2011 de volgende omstandigheden aan onder het kopje “A. Buitengewone omstandigheden”:

- langdurig verblijf van meer dan tien jaar;
- medische redenen;
- ouder van een in België geboren kind;
- duurzame lokale verankering: sociale banden in België, kennis van een van de landstalen, de bereidheid om te werken;
- prangende humanitaire omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker voert aan dat hij uit de beslissing niet kan afleiden of met al de door hem aangevoerde elementen wel rekening werd gehouden. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker niet aanduidt op welk concreet element dat hij in zijn aanvraag heeft aangevoerd in het kader van de ontvankelijkheid ervan, niet zou zijn geantwoord.

In het verzoekschrift voert verzoeker tevens aan hij voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat hij geregulariseerd moest worden.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Verzoeker kan zich bijgevolg niet beroepen op een vernietigde instructie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de elementen inzake de gegrondheid van verzoekers aanvraag, *in casu* nog niet aan de orde waren, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid. Pas indien de bevoegde minister of staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde elementen in zijn aanvraag. De gemachtigde verbindt aan de elementen inzake de gegrondheid van de aanvraag evenwel de conclusie dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De omstandigheid dat de gemachtigde tot een andere conclusie komt dan verzoeker en dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of gesteund zou zijn op een niet correcte feitenvinding.

Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de staatssecretaris niet ‘verder’ te motiveren waarom hij de integratie van verzoeker niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr.163.817).

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat dit *in casu* niet gebeurd zou zijn en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangehaald. De gemachtigde is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.4. Onder punt 2.2. van dit arrest werd reeds gesteld dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is, zodat het middel dat verzoeker aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET